

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Caitlin Crews

Tengernyi érzelem

Kate Hardy

Ha elmúlik a karácsony

Cathy Williams

Mozgalmas hétvége

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: A Scandal in the Headlines (Harlequin, Presents)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Pamela Brooks, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: A New Year Marriage Proposal (Harlequin, Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Cathy Williams, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: A Pawn in the Playboy's Game (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 85. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-317-5

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

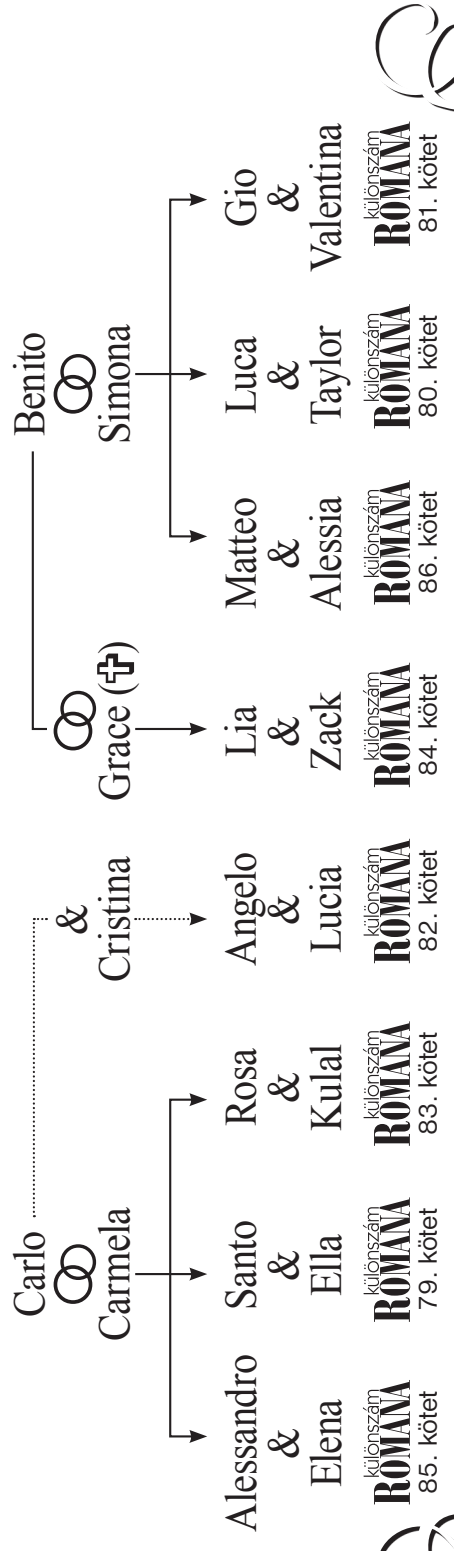
www.bookandwalk.hu

Caitlin Crews
Tengernyi érzelem

Corretti-családfa

Salvatore
∞
Teresa

1. FEJEZET

– Mi az ördögöt keres a hajómon?

Elena Calderon erősen megmarkolta a puha rongyot, amellyel a felső szinten lévő szalon bárpultját polírozta. A határozott férfihangból ridegség áradt, ami azonnali engedelmességet követelt. Elena fel sem pillantott, mégis felismerte a hang gazdáját. Biztos volt a dolgában, és a felismerés úgy érte, mint egy pofon.

Alessandro Corretti! Hogy kerülhetett ide? – töprengett a lány kétségbeesetten. A férfi állítólag több mint egy éve nem használta a luxusjachtját, inkább tehetősebb embereknek adta bérbe.

– Takarítók – válaszolta udvariasan, ahogyan a személyzet egyik tagjához illik, de képtelen volt ránézni a férfira.

– Ugye csak viccel?

– A legkevésbé sem – tiltakozott Elena, és az ujjával megkocogtatta a fából készült pult ragyogó felületét. – A személyzeti főnök elmondása szerint a pult értékes tikkfából készült, amelyet rendszeresen polírozni kell.

Semmit sem szabad észrevennie rajtam! – figyelmeztette magát a nő. Annak, ami hat hónappal ezelőtt, egy őrült tánc során történt közöttük, nincs semmiféle jelentősége. Kizárólag a bor, a zene és a romantikus környezet miatt fajultak el a dolgok, nem pedig azért, mert Alessandro megkívánta őt. Legalábbis Elena ezt szerette volna hinni...

Lassan megfordult, és megpillantotta a férfit, aki félig a szalonba vezető lépcső takarásában állt. Ő azonban rögtön felismerte, és hevesen megdobbant a szíve.

Alessandro Corretti: a férfi, aki egyetlen táncsal a feje tetejére állította az életét, és akihez ellenállhatatlanul vonzódott. Rettenetesen jóképű volt, de még Elena hazug és erőszakos exvőlegényénél is veszélyesebb. Ráadásul időközben a lány azt is megtudta róla, hogy rendszeresen kétes hírű üzletekbe keveredik.

Amikor Elena elhagyta Niccolót, annyira félt a férfi befolyásos családjától, hogy nem fordult a rendőrséghez. Alessandro viszont a Corretti család egyik tagja, akik szintén a törvények fölött állnak.

Amikor a férfi kilépett a lépcső árnyékából, a nőnek elakadt a lélegzete, és az egekbe szökött a pulzusa. Ugyanúgy vágyott rá, mint hat hónappal ezelőtt, és titkon abban reménykedett, hogy mindenki félreismerte, és valójában jó ember, aki mellett biztonsággal érezheti magát.

– Rendkívül mulatságos a jelmezed, engem azonban nem téveszt meg – morogta dühösen Alessandro. – És még nem válaszoltál a kérdéseimre, Elena.

Ezek szerint felismert!

De nem csak ez zavarta Elenát. Valami nem stimmelt a *Corretti Media* jelenlegi vezetőjével. Mintha valami kibillentette volna az egyensúlyából. A haja borzas volt, a cipője koszos, a zakója gyűrött. Elegáns inge elszakadt, a felső gombokat pedig kigombolta, és kilátszott napbarnított mellkasa. A szeme alatt monokli sötétlett, az álla be volt dagadva, és felrepedt a szája, de érdekes módon a sérülései a legkevésbé sem csorbították arisztokratikus szépségét. A különleges, sötétzöld szempár egyenesen Elenára meredt, és a férfi határozott tekintete a lelkéig hatolt.

A nőt meglepte, hogy Alessandro ilyen hosszú idő elteltével azonnal ráismert, ráadásul olyan helyen, ahol a legkevésbé sem számíthatott az ő felbukkanására. Ezek szerint nem felejtette el, ami kettejük között történt...

– Nem színésznő vagyok, hanem a személyzet egyik tagja – közölte kimérten Elena.

– Ne szórakozz velem!

– Mégis mit gondoltál? – kérdezte a nő, ezúttal valamivel dühösebben.

Megrázta a porrongyot, és rámutatott az egyenruhájára. Fekete rakott szoknyát, lapos sarkú cipőt és fekete blúzt viselt, amelybe behímezték a jacht nevét.

Alessandro karba tette a kezét, elvigyorodott, és tetőtől talpig végigmérte.

– Azt akarod elhíttetni velem, hogy takarítónő vagy?

A kérdés egyszerre volt bántó és hitetlenkedő. Amikor lassan elindult a nő felé, Elena összeszorította a fogát, és majdnem menekülőre fogta a dolgot. A fenébe is! Ez a férfi még ilyen állapotban is ellenállhatatlan!

– Stewardess vagyok, és a takarítás is a munkakörömhöz tartozik.

– Ne nevetess! Pontosan mikor döntöttél úgy, hogy a drága ruhák helyett az alantas munkát választod? – kérdezte cinikusan a férfi. – És pusztán a véletlennek köszönhető, hogy éppen ezen a jachton kötöttél ki, mi?

– Valóban nem tudtam, hogy a tiéd.

Legalábbis akkor még nem, amikor jelentkezett erre az állásra. Egy idő után rájött, hogy Szcíliában nem pincérkedhet, mert ott könnyen a nyomára bukkanhatnak. Amikor felvették a jachtra, rendkívül elégedett volt magával, mert úgy érezte, végre okosan döntött. Most viszont már tudta, hogy hallgatnia kellett volna a megérzésére, és meg kellett volna szöknie, amikor közölték vele a tulajdonos nevét.

– Mire kiderült, már a nyílt vízen voltunk, és a főnököm azt mondta, hogy csak a legritkább esetben használod ezt a hajót.

Ráadásul Elena elhitette magával, hogy Alessandro tartozik neki azok után, hogy egyetlen táncos a feje tetejére állította az életét – még akkor is, ha nem tudhatott róla.

– Őszintén szólva, elég furcsának találom, hogy ilyen alantas munkával próbálsz érdekesebbé tenni az életed.

Alessandro már közvetlenül a nő előtt állt, de szerencsére a bárpult túlsó oldalán.

– Ez egy rendes és becsületes munka – tiltakozott Elena.

A férfi gúnyosan felnevetett.

– Ezt talán úgy érted, hogy rendes és becsületes nő vagy?

A lányt szíven ütötte az ironikus hangnem, és rettenetesen bosszantotta, hogy ezt Alessandro is látja.

Ez a férfi semmit sem tud róla. A kölcsönös és szinte ijesztő vonzalmat leszámítva, amelyre hónapokkal ezelőtt egy jótékonysági bálon derült fény, semmi közük sem volt egymáshoz. Alessandro nem is sejtette, milyen gyalázatos szerepet játszott Elena azon a bizonyos éjszakán az akkori vőlegénye biztatására, és azt sem, hogy Niccolo milyen gonosz tervet eszelt ki ellene.

És Elena majdnem a bűntársa lett! Emiatt a mai napig gyötörte a lelkiismeret-furdalás, és azt is nagyon szégyellte, hogy ilyen ostobán reagált Alessandróra, aki egy hajszállal sem volt jobb a volt vőlegényénél.

Mind a két férfit kemény fából faragták, hasonló családi háttérrel rendelkeztek, és a céljaik elérése érdekében nem válogattak az eszközökben. Elena hat hónapja menekült, és ez idő alatt rengeteget olvasott az újságokban és az interneten Alessandróról meg a Corretti családról. Tartott a férfitől, ráadásul fogalma sem volt, mennyit tud Alessandro a riválisáról, Niccolo Falcóról és a saját menyasszonyáról, aki megszökött tőle.

– Tudom, hogy nincs túlságosan jó véleményed rólam – jegyezte meg ridegen Elena, miután úgy döntött, hogy a legjobb védekezés a támadás. – De az emberek képesek megváltozni.

Alessandro megrázta a fejét.

– Nem az emberek változnak, hanem a körülmények.

A lány tiltakozni akart, de rájött, hogy a férfinak igaza van.

– Ha meg akarsz szabadulni tőlem...

– Nem akarom, hogy itt legyél.

Elena nyelt egy nagyot, és lesütötte a szemét. Uralkodnia kellett magán. Alessandro számára valószínűleg hatalmas elégtételt jelentene, ha eszközként használhatná a volt vőlegénye ellen folytatott harcban. A családjaik generációk óta keményen rivalizáltak egymással.

Gondolkodj! – utasította magát. Ne flörtölj vele, hanem eszelj ki egy másik tervet!

– Ha meg akarsz szabadulni tőlem, természetesen elhagyom a hajót – adta be látszólag a derekát.

– De jelenleg a nyílt vízen vagyunk...

Alessandro tekintete fenyegetően megvillant.

– Akkor remélem, tudsz úszni.

– Sajnos nem – hazudta a lány, és kihívóan elmosolyodott. – Adnál nekem néhány leckét?

– Szívesen a rendelkezésedre bocsátok egy mentőcsónakot – közölte szárazon a férfi. – Előbb-utóbb partot fogsz érni. A Földközi-tenger viszonylag kicsi.

– Nem fogsz kidobni a hajóból – jelentette ki határozottan Elena.

Hirtelen szikrázni kezdett körülöttük a levegő, ami arra a bizonyos sorsdöntő táncra emlékeztette Elenát. Alessandro kissé túlságosan szorosan magához húzta, ő pedig túl szorosan hozzásimult. Belenézett a férfi szemébe, és azonnal tudta...

– Természetesen nem. Ezért vannak az alkalmazottaim.

Ez a férfi nagyon veszélyes! – figyelmeztette magát Elena.

– Nekem lenne egy másik javaslatom – jegyezte meg könnyedén. – Sokkal praktikusabb, és kevésbé drámai. Miért nem teszel partra a következő kikötőben?

Alessandro elnevette magát, és megdörzsölte az arcát, amely egy pillanatra eltorzult a fájdalomtól. Valószínűleg megfeledkezett a sérüléseiről.

– Ezek szerint nem voltam elég világos...

Elena megborzongott a férfi átható pillantásától, de nem azért, mert megijedt tőle.

– Niccolo Falco feleségének nincs semmi keresnivalója ezen a jachton. Sem a jachton, sem a szigeten, és a közelemben sem. Vagy úszol, vagy igénybe veszed a mentőcsónakot. Rád bízom a döntést.

– Szóval így állunk. – Elena nem esett pánikba. Valójában egyre jobban élvezte a vitát. – Bosszúra szomjazol. – Igyekezett unottnak tűnni. – Visszautasítottalak, ezért bele akarsz dobni a tengerbe. Egy magadfajta férfi számára valószínűleg ez az egyetlen megoldás, amikor csorbát szenved az önérzete.

– Egy magamfajta férfi... – ismételte meg Alessandro rekedten, mintha a nő megátkozta volna.

Elena csak most vette észre, mennyire sápadt és kimerült, és összeszorult a szíve. De nem szabad elgyengülnie, különben elveszett!

– Corretti vagy – emlékeztette ridegen a férfit. – Mindketten tudjuk, hogy ez mit jelent.

– Csónakkölcsönzést és úszóleckéket? – gúnyolódott Alessandro, de elkomorult a tekintete.

– Valószínűleg nem ez a legjellemzőbb azokra a bűnözőkre, akikre a családotként tekintesz – válaszolta fagyos mosoly kíséretében a nő. – Habár Szicíliában mindenki tudja, hogy ez egyet jelent...

– Ó, már emlékszem! – vágott a szavába a férfi. – A hátbatámadás és a személyeskedés a specialitásod.

– Azt javaslom, keress másik témát, különben untatni fogod a hallgatóságodat.

Annak ellenére, hogy a férfi nem mozdult, Elena hirtelen úgy érezte, hogy sarokba szorították. Újra a fülében csengtek azok a kemény és bántó szavak, amelyeket abban az elegáns római bálteremben vágtak egymás fejéhez. És újra érezte a bensejében azt az ijesztő tüzet, amelyet a férfi átható pillantása keltett életre.

Akkor is, és most is ellenállhatatlan késztetést érzett arra, hogy minden másról megfeledkezzen, és átadja magát a vágyainak. A szíve fájdalmasan vert. Ha most kudarcot vall, és megkockáztatja, hogy Niccolo megtalálja, rengeteget veszíthet. Ha azok után, ami történt, enged az Alessandro Correttiből áradó ellenállhatatlan csábításnak...

Megint a szarkazmusban keresett menedéket, és kacérkodni kezdett, hogy elrejtse a valódi érzéseit.

– Rendben van. Ez esetben nem állok az önsajnálátod útjába. – Letette a rongyot, megkerülte a bárpultot, és elindult a lépcső felé. – Végtére is tökéletes az idő egy kis úszáshoz, nem igaz? Egy ilyen aprócska tengerben biztosan nem fogok elmerülni, még akkor sem, ha nem tudok úszni.

– Állj meg, Elena!

A nő tudomást sem vett a felszólításról, és elindult felfelé a lépcsőn.

– Valóban azt akarod, hogy én magam állítsalak meg? – kérdezte csevegő hangnemben a férfi. – Ki

tudja, hogy az hová vezetne! – Elena azonnal megtorpant. – Ezúttal nincs itt a féltékeny vőlegényed, hogy megakadályozzon bennünket valami olyasmiben, amit később biztosan megbánunk. Erről jut eszembe... – Alessandro két lépéssel a nő mellett termett. – Gratulálhatok ahhoz, hogy Signora Falco lett belőled?

Elenának minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne mozduljon meg, és ne vágja az igazságot ennek az arrogáns és veszélyes férfinak az arcába. Az érzései ellenére egyáltalán nem ismerte őt, és a jelenlegi körülmények között nem bízhatott meg benne.

Eszébe jutottak a szülei: a kedves és szerető édesanyja, meg a gyöngye és beteg apja. Vajon mit gondolnak róla Niccolo arcátlan hazugságai után? Lehunyta a szemét, és arra gondolt, hogy ez az ő hibája is. Hirtelen maga előtt látta azt az apró, álmos falut, ahol felnőtt: úgy bújt meg a tengerre néző, hatalmas sziklákban, mint egy fecskéfészék. Ott még mindig ugyanúgy nézett ki minden, mint száz évvel ezelőtt. Elena imádta azt a helyet. Sajnos elég ostoba és önző volt ahhoz, hogy megszökjön Niccolótól, és szó sem lehetett róla, hogy visszatérjen.

– Nem – válaszolta rekedt hangon. – Még nem.

– Szóval egyelőre le kell mondanod erről a megtiszteltetésről?

A férfi szarkazmusa újra felszította a lány harci kedvét, és egyenesen Alessandro képébe mosolygott.

– Számomra valóban nem létezik ennél nagyobb megtiszteltetés.

– Természetesen. Pontosan ezért vettél ki néhány nap szabadságot az esküvő előtt, és ezért próbálsz ki magad stewardessként – gúnyolódott a férfi. – Ráadásul éppen az én hajómon, annak ellenére, hogy Európa kikötőiben egymást érik a luxusjachtok.

– Gyakran megbántam, hogy az egyetem előtt nem vettem ki egy év szabadságot – vetette oda könnyedén a lány. – Most bepótolom, amit elmulasztottam.

– És utána mi lesz, Elena? Mi lesz, ha véget ér ez a nagyszerű kaland? – A férfi hangjából mélységes irónia áradt, és egyenesen a lány szemébe nézett. – Akkor a kis szökevény majd visszatér az oltár elé, hogy beteljesítse a sorsát, és élete hátralévő részében Niccolo Falco hűséges felesége lesz?

Elena nem akart a volt vőlegényéről, sem a meghíúsult esküvőről beszélgetni, amelynek veszélyeivel kapcsolatban Alessandro azon a bizonyos éjszakán határozottan és keresetlen szavak kíséretében figyelmeztette őt. De most nem Alessandro Correttiről van szó, hanem a volt vőlegényéről.

– Természetesen – közölte Elena.

Alessandro hangosan felnevetett.

– A magam részéről kipipáltam a horroresküvőket. Tegnap esett kútba a sajátom. A menyasszonyomnak már csak egy métert kellett volna megtennie az oltárig, amikor meggondolta magát. – A férfi pillantása szó szerint keresztüldöfte Elenát. – De le merem fogadni, hogy a te esküvőd még csúfosabb véget fog érni.

Elena nem akart a saját esküvőjére gondolni. Megint bele kellett harapnia a nyelvébe, nehogy kibökje az igazságot. Alessandro nem a barátja, és nem a bizalmasa. Nem is az a biztonságos kikötő, amire vágyott. Vajon miért esik olyan nehezebbre ezt megérteni?

– Sajnálom, hogy így alakult. – Csak ennyit tudott mondani.

– Én nem. – A férfi hangja megint tele volt önváddal. – Legalábbis nem úgy, mint ahogyan elvárható lenne.

Alessandro kihúzta magát, és olyan közel lépett Elenához, hogy a nő érezte a bőrén a leheletét. Ha most egy kicsit félrebillentené a fejét, akkor megcsókolhatná, mivel két lépcsőfokkal magasabban áll.

– Árudd el, miért vagy itt valójában! – követelte egészen más hangnemben a férfi, amelyben nyoma sem volt a gúnynak és az iróniának. – De kímélj meg a szabadságról és a kalandról szóló meséidről! Ne felejtse el, hogy pontosan tudom, miféle nő vagy! Egy percre sem felejtettem el.

– És ezt éppen te mondod? – Elena igyekezett elrejteni a fájalmát. – Ne felejtse el, én is pontosan tudom, hogy miféle fából faragtak!

– Rossz válasz – közölte hanyagul a férfi.

A lány vágott egy grimaszt.

– Őszintén szólva, sohasem lett volna szabad megtudnod, hogy valaha a hajódon jártam. Tegyéi partra a következő kikötőben, és felejtsetek el egymást!

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a férfi beadja a derekát, és elfogadja Elena javaslatát. De végül megrázta a fejét.

– Nem tetszik az ötlet – dünnyögte halkán, és közben le sem vette a szemét a nő puha ajkáról.

– Alessandro...

Amikor találkozott a pillantásuk, Elena elhallgatott, és hevesen megdobbant a szíve. Úgy érezte, mintha megérintették volna egymást.

– Még sohasem kémkedett utánam egy olyan vonzó és ügyetlen nő, mint te, Elena – közölte kedvesen a férfi.

– Miről beszélsz? – kérdezte döbbenet a lány. – Azt hiszed, hogy *kémkedem* utánad?

– Különben miért mentél volna hozzá egy olyan vadállathoz, mint Falco? – A férfi jellegzetes szicíliai mozdulattal vállat vont. – Nyilvánvalóan tele vagy titkokkal, *bella*. És az a hatalmas, ártatlan szempár... – Úgy tűnt, mintha magánbeszélgetést folytatott volna, és végül sikerült döntésre jutnia.

– Valószínűleg az lesz a legjobb, ha szemmel tartalak.

A mosolyában nyoma sem volt a romantikának, és Elena érezte, hogy fájdalmasan összeszorul a szíve. Komoly bajba került, és ennek már megint Alessandro Corretti volt az oka!

2. FEJEZET

Alessandrónak csak a szabadtéri zuhanyzóban sikerült végre megnyugodnia, amely a luxushálószobához tartozott. Végre fellélegzett!

A tágas tengerparti ház volt az egyetlen hely, amelyre az otthonaként tekintett. A saját tervei alapján épült egy apró szigeten, amely közelebb volt Szardíniához, mint Szicíliához. Itt nem számított, hogy ő a Corretti családhoz tartozik.

Miközben a forró víz jótékony hatására várt, kimerülten lehunyta a szemét. Mindent el akart felejteni: az esküvővel kapcsolatos botrányt, Alessia Battaglia pánikszerű szökését, amelynek következtében érvényét veszítette a családjaik által kötött megállapodás, de főleg az utálatos unokatestvérét, Matteót, Alessia jelenlegi szeretőjét. És természetesen a tegnapi alkohelmámoros éjszakát, amelyre alig emlékezett.

Az arcán lévő sérülések azonban önmagukért beszéltek. Ráadásul ma reggel, amikor egy cellában ébredt, a *carabinieri* elhalmozták cinikus megjegyzésekkel. Egyik fejlemény sem tett kifejezetten jót a *Corretti Media* vezetőjének.

Még mindig fájdalmasan lüktetett a halántéka, amit elsősorban a sajtó munkatársainak köszönhetett, akik pimaszabbnál pimaszabb kérdésekkel bombázták, és tele voltak rosszindulatú megjegyzésekkel. Amikor az öccse, Santo kihozta őt a börtönből, és elvitte egy szállodába, a riporterek azonnal megszállták a környéket, mint a dögkeselyűk.

Tudta, hogy a menyasszonya az unokatestvérével szokott ágyba bújni? Éppen a legkeményebb riválisával? Képesek a Correttik kiheverni egy újabb botrányt? Hogyan reagáltak a Corretti Media elnökségi tagjai a szégyenletes eseményre?

Alessandro felejteni akart, és meg akart szabadulni a káosztól, amelyet a becstelen menyasszonya és a gyűlöletes unokatestvére idézett elő. Most nem akart azon gondolkodni, hogyan fogja helyrehozni a kárt.

Ráadásul itt van Elena...

Az a kifejező, kék szempár, amely a tökéletes, szicíliai nyári égboltra emlékeztetett... Meg a hosszú, szőke haj, amely bársonyos vízescsként omlott a hátára, és amely elsőként tűnt fel Alessandrónak. Időközben valamivel rövidebb lett a haja, amelyet ma egy sötét hajgumival kötött össze a tarkójánál. Még a kevésbé tetszetős egyenruha sem ártott a nő természetes szépségének és eleganciájának. Elena magas volt, és vékony, de a megfelelő helyeken kellemesen gömbölyded formákkal büszkélkedhetett. Azon a bizonyos bálon egy lélegzetelállító, földig érő ruhát viselt. A hátán lévő kivágás alig néhány centivel a feneké fölött ért véget.

Mennyi meztelen, bársonyos bőr! És ez a csodálatos nő most itt van Alessandro szigetén...

A meleg víz ellenére a férfi megborzongott, és érezte, hogy minden izma megfeszül. Rómában is ez történt, amikor először megpillantotta Elenát. Már nem emlékezett rá, mit keresett azon a jótékonyági bálon. Csak Elenára emlékezett.

– Vigyázz, bátyus! – figyelmeztette jelentőségtes mosoly kíséretében Santo, amikor megpillantotta az ő arckifejezését. Elena alig néhány méterre állt tőlük, és néhány vendéggel beszélgetett. – Talán nem tudod, hogy kinek a tulajdona?

Alessandro képtelen volt levenni a pillantását a nőről, és hirtelen úgy érezte, hogy megszűnik forogni a Föld. Elena felemelte a fejét, mintha megérezte volna, hogy valaki figyeli, és addig nézelődött, amíg találkozott a pillantásuk. Alessandro úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Ez a nő az enyém! – futott át a fején a gondolat. *Csak az enyém!*

Abban a pillanatban teljesen biztos volt a dolgában. Igaz ugyan, hogy megígérte nagyapja halálos ágyánál, hogy a család jövője érdekében érdekházasságot köt, de ez nem számított. Miért is számított volna? A menyasszonya, Alessia Battaglia, pontosan tudta, miről szól a kapcsolatuk,

és nem dédelgetett ostoba illúziókat.

Ez azonban valami egészen más...

Azután megpillantotta azt a férfit Elena oldalán. Niccolo Falco, az a szemétláda, úgy ölelte át Elena karcsú derekát, mintha a nő a tulajdona lenne. Alessandro halkán káromkodott egyet. Az arrogáns Falco klán és Alessandro nagyapja, Salvatore Corretti között már évekkal ezelőtt komoly összetűzésekre került sor Nápolyban. Niccolo szeretett a nagyvilági üzletember szerepében tetszelegni, Alessandro szemében azonban csupán egy kíméletlen és veszélyes bűnöző volt.

Nem tudta elhinni, hogy ennek a nőnek, *álmai asszonyának* bármi köze legyen egy ilyen alantas férfihoz.

– Azt beszélnek, hogy a nő apja egy érintetlen tengerparti terület tulajdonosa, amely Gaetától északra fekszik – magyarázta Santo a bátyjának, anélkül hogy észrevette volna, miféle harc dúl a bensejében. – Az idős férfi halálos beteg, és Niccolo le akar csapni a vagyonára. Azért udvarol a lányának, hogy a házasság révén hozzáférhessen a földterülethez. Úgy tűnik, hasonló cipőben jártok.

Alessandro olyan erősen megszorította a pezsgőspoharat, hogy majdnem szétroppant.

– Miért van olyan érzésem, hogy egy Falcóhoz hasonló disznónak mocskos trükköket kell bevetnie ahhoz, hogy az oltár elé vezethessen egy ilyen nőt? – tette fel mogorván a kérdést, azután egy hajtásra kiürítette a pohara tartalmát.

A pezsgő ízéből semmit sem érzett, mert kizárólag Elenára koncentrált. Rajta kívül senkit sem látott.

Az öccse vállat vont.

– Fogalmam sincs, de az biztos, hogy beválik a módszere. – Alessandro megsemmisítő pillantást vetett rá, amire öccse egy hanyag vigyorral reagált. – Valóban feleségül akarod venni a Battaglia lányt? – kérdezte azután. – Meghajolsz nagyapa akarata előtt, és feláldozod magad a család oltárán?

Santo volt az egyetlen, aki megengedhette magának, hogy így beszéljen a bátyjával. A nagyapjuk halála után Alessandro lett a család feje, ráadásul Corretti volt, ami azt jelentette, hogy számára a család érdeke az első. De Niccolo Falcóval ellentétben kötelességtudatból fogja feleségül venni Alessia Battagliát, nem pedig azért, hogy kihasználja.

– Hajlandó vagyok teljesíteni a kötelességemet – válaszolta nyersen, és az üres pohárral megkocogtatta az öccse mellkasát. – Te is a magadévá tehetnéd ezt a hozzáállást, tekintettel azokra a problémákra, amelyekkel a családuk...

– *Calma ti, fratello!* – vágott a szavába Santo. – Eszedbe ne jusson hegyi beszédet tartani nekem!

Mivel abban a pillanatban játszani kezdett a zenekar, Alessandro lemondott az erkölcsi prédikációról, és inkább saját magával foglalkozott. Nem számít, hogy ellenállhatatlan vonzalmat érez a selymes hajú szőkeség iránt, akinek olyan teste van, mint egy istennőnek, mert esze ágában sem volt közelebbi kapcsolatba kerülni egy olyan emberrel, akinek bármi köze lehet Niccolo Falcóhoz. Végre úgy érezte, hogy maga mögött hagyta a múltat, és semmi esetre sem akart visszakerülni oda.

Csupán annyit tehet, hogy hátat fordít ennek a nőnek, és azonnal elfelejti.

Ehelyett azonban táncolt vele, és megpecsételte a saját sorsát.

És most Elena itt van!

Amikor először megpillantotta a jachton, azt hitte, képzelődik. *Valószínűleg végleg elvesztetted a realitásérzékedet*, futott át lüktető fején a gondolat, de a teste más véleményen volt. Pontosan úgy reagált a nőre, mint az első találkozásuk alkalmával. Alessandrót újra átjárta a forróság, mint hat hónappal ezelőtt, amikor megérintette a nőt. Amikor egyre szorosabban magához húzta a táncparketten, és egyre lejjebb csúsztatta a kezét meztelen hátán, egészen addig a pontig...

Mind a ketten zihálva kapkodták a levegőt, és a férfinak hirtelen eszébe jutott Elena csábító, édes és meleg illata. Meg az is, hogy abban a pillanatban mennyire kívánta őt. Az az éhség most még hevesebben gyötörte, mint valaha.

Akkor a józan esze győzedelmeskedett, és azóta azzal győzködte magát, hogy ha majd nem találkoznak, el fogja felejteni Elenát. *Dio!* Valóban mindent elkövetett a cél érdekében, legalábbis

elfoglaltságban nem szenvedett hiányt.

Meg kellett szerveznie az esküvőt, és el kellett kezdenie a kikötő felújítását. A projekt komoly kihívást jelentett a számára, de ez volt a nagyapja kívánsága, és az öreg abban reménykedett, hogy a beruházás újra összehozza a családot.

– Véget fogsz vetni ennek az átkozott háborúnak – közölte vele Salvatore. – A Correttiknek végre össze kell tartaniuk!

Alessandro még mindig alig akarta elhinni, hogy a nagyapja néhány héttel ezelőtt meghalt. Valamiért úgy gondolta, hogy a pátriárka mindig köztük lesz, és mindig a kezében fogja tartani a gyeplőt. Ugyanakkor cseppet sem bánta, hogy nem kellett átélnie az esküvője körüli botrányt.

A férfi felsóhajtott, elzárta a vizet, azután a dereka köré tekerte a törülközőjét, és bement a házba. Olyan gyorsan el akarta felejtetni a meghíusult esküvőt, amilyen gyorsan csak lehet. És arra sem akart gondolni, hogy emiatt a Corretti dinasztia jövője továbbra is annak a korrump politikusnak a kezében van, aki majdnem az apósa lett.

Szerencsére nem is kellett ezekre a dolgokra gondolnia, mert a sors végre a kegyeibe fogadta, és házhoz szállította neki a kikapcsolódást. Pontosabban a jachtjára.

Elena Calderon. Alessandro nem érdekelte, miféle titokzatos megbízatást kapott a nő Niccolótól. Csupán az érdekelte, hogy itt van a szigetén, az ő tengerparti házában...

Odakint talált rá a nőre, a ház körüli árnyas pihenőhelyek egyikén. Alessandro azért ragaszkodott ehhez a megoldáshoz, mert így olyan érzése volt, mintha az épület egybeolvadt volna az égbolttal, a tengerrel és a tengerparttal. Elena felhúzott lábbal ült az egyik napozóágyon, és olyan elszántan meredt a tengerre, mintha a gondolatai segítségével képes lett volna visszahozni a jachtot, amely Alessandro utasítására kitette őket a szigeten, és már rég eltűnt a horizont mögött.

A férfi közben felöltözött, fekete vászonnadrágot meg egy fekete pólót viselt. Amikor Elena felemelte a fejét, és ránézett, görcsbe rándult a gyomra. Azonnal megrohanták a régi érzések: a heves vágy és az a meggyőződés, hogy ez a nő kizárólag az övé.

Elena nyilvánvalóan nem hallotta, hogy jön, és bizonytalannak, sebezhetőnek látszott, amikor tágra nyílt szemmel és remegő szájjal felpillantott rá. Alessandro úgy érezte, hogy meg kell védenie őt, és rá kell vennie arra, hogy nyíljon meg előtte, ossza meg vele a legféltettebb titkait. Akkor talán végre megértené, hogy miért akart hozzámenni egy olyan aljas fráterhez, mint Niccolo Falco. Hogy lehet az, hogy annak idején Rómában ugyanazt érezte, amit ő, és mégis visszatért ahhoz a bűnözőhöz? Abban ugyanis egy percig sem kételkedett, hogy Elena is vonzódik hozzá.

Mit művel velem ez a nő? Eddig még egyetlen nő sem uralta úgy az érzéseit és a gondolatait, mint Elena. Ha meg akar szabadulni tőle, meg kell szereznie. Azután végleg kitakarítja a szervezetéből...

Ezen a szigeten nem voltak kíváncsi tekintetek, és nem kellett tartani a rossz nyelvektől és a pletykáktól. Senki sem fogja megtudni, mi történt. El fogják kerülni a botrányt, és egyikük jó híre sem fog csorbát szenvedni. És nem számít, miféle összeesküvést eszeltek ki ellene Niccolóval, mert ha óvatos lesz, nem tudnak ártani neki.

Nem lesznek problémák, és nem lesznek következmények, tehát végre nyugodtan megteheti azt, amire olyan régóta vágyott...

– Azt javasoltam, hogy vegyél fel egy kényelmesebb ruhát – mondta, és az állával Elena egyenruhája felé bökött. – Miért nem öltöztél át?

A nő tiszta tekintete egyenesen a lelkéig hatolt. Megállapította, hogy ez az istennő bármilyen ruhában lélegzetelállítóan nézne ki, ráadásul remek színésznő.

– Mert nem volt hozzá kedvem – válaszolta higgadtan Elena.

Alessandro közelebb lépett a napozóágyhoz.

– Talán ez felhívás akar lenni keringőre? – kérdezte mézesmázos hangon. – Ha azt akard, hogy letépjem rólad a ruhát, csak szólnod kell.

Az évődés hallatán Elena megborzongott, amitől azonnal elszégyellte magát. Pontosan emlékezett rá, milyen érzés volt, amikor a férfi hozzáért meztelen bőréhez, és majdnem hangosan felnyögött a vágytól. A fülében csengett az a zene, amelyre Rómában táncoltak, és érezte a kettejük között lévő mágikus vonzerőt...

És hová vezetett ez az egész? Elena önkéntelenül megrázta a fejét.

– Nem? – A férfi mély, bársonyos hangja olyan volt, mint a simogatás. – Biztos vagy benne? – Az arckifejezése egyértelműen elárulta, hogy remekül szórakozik.

– Teljesen biztos vagyok benne, köszönöm – válaszolta nyersen a nő.

A férfi ezúttal hangosan felnevetett, és az arrogáns magabiztosságtól Elenának felforrt a vére. Alessandro egyébként is úgy nézett ki, mint egy kalóz: nedves, sötét haja kissé felgöndörödött a nyakánál, és kétnapos borostát viselt. A sebei természetesen nem tűntek el a zuhanyozástól, de már nem sajnálatra méltónak látszott tőlük, hanem vakmerőnek.

Egyetlen férfinak sincs joga ilyen jóképűnek lenni! – gondolta Elena, miközben hevesen vert a szíve. Uralkodnia kellett magán, különben mindent elveszíthet, ami fontos azoknak az embereknek, akiket szeret.

Alessandro azonban túlságosan közel volt hozzá, és túlságosan férfias volt az illata. Elena érezte, hogy bármelyik pillanatban megtörhet az ellenállása. Mintha szikrázott volna körülöttük a levegő, ami természetesen ostobaság volt. Csak kitalálta az egészet, ugyanúgy, mint ahogyan azt is, hogy végzetesen vonzódik ehhez a veszélyes férfihoz...

Biztosra vette, hogy Alessandro az első adandó alkalommal fel fogja használni ellene az érzéseit. A hozzá hasonló férfiakra nem voltak gátlásaik, és ezt a saját bőrén kellett megtapasztalnia. De nem akarta, hogy megfélemlítsék, hanem inkább tanulni akart tőlük. Kizárólag az számított, hogy megmentse a szüleit és az otthonát.

És mi lesz az önbecsülésemmel? – szólalt meg a fejében egy vékony hang. Elena lesütötte a szemét, és összepréselte az ajkát. Az önbecsülését feladta, amikor ostoba és naiv módon bedőlt Niccoló kedves szavainak és hazugságainak. Minden rossz döntés következményekkel jár, ami ugyanakkor kihívást is jelent.

– Valamit tudnod kell – jegyezte meg hanyagul Alessandro, mintha az időjárásról beszélne. – Ezúttal nem szabadulsz meg tőlem olyan könnyen.

– Ezt vegyem fenyegetésnek? – kérdezte ridegen a nő.

Megint az az arrogáns és magabiztos nevetés!

– Ha ettől beindulsz...

Találkozott a pillantásuk, és annak ellenére, hogy Elena szíve a torkában dobogott, meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Ha egy főnök ilyet mond az alkalmazottjának, akkor azt szexuális zaklatásnak hívják. Vagy talán tévedek?

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

– Ha emiatt aggódsz, akkor vedd úgy, hogy ki vagy rúgva. A személyzeti főnök gond nélkül találni fog a helyedre valakit, aki ráadásul valóban dolgozni akar.

Hirtelen egészen más irányt vett ez a kétértelmű beszélgetés, ami azonnal arra emlékeztette Elenát, hogy egy Correttivel áll szemben. Ráadásul nem is akármelyikkel, hanem a legidősebb fiúval, aki jelenleg a család feje. A családon belüli nézeteltérések dacára az ő kezében van az irányítás. Alessandro korrump és kegyetlen, már csak a vér miatt is, amely az ereiben folyik.

– Ó, tényleg! Már el is felejtettem... – dűnnyögte, és megpróbált belehelyezkedni abba a szerepbe, amelyet a férfi kiosztott a számára. – Azt hiszed, hogy kémkedem utánad, igaz?

– Pontosan.

– És miféle érdekességekkel tudnál szolgálni?

A férfi arca elkomorult.

– Sajnos csalódást kell okoznom, mivel lelepleztelek. És sajnos semmiféle információt nem tudsz megosztani a szeretőddel, mert egy lakatlan szigeten vagyunk.

Amikor Alessandro a szeretőjének nevezte Niccolót, a nő megborzongott. Ijesztőnek találta a gondolatot, hogy képes lett volna hozzámenni ahhoz a szörnyeteghez, és egy életre ki lett volna szolgáltatva neki.

– *Accidenti!* – kiáltotta tettetett csalódottsággal. – A gondosan kiválasztott álruhám ellenére lelepleztél. Szerinted a következő lépésben mit tervezek?

Alessandro komor arckifejezése eltűnt, és szívből felnevetett, ami furcsamód bosszantotta Elenát.

– Természetesen megpróbálsz hozzáférni a számítógépemhez. De figyelmeztetek, hogy az összes fájl védve van. És ha meglátlak a laptopom közelében, nagyon meg fogod bánni.

A kedélyes hang ellenére a nő komolyan vette a figyelmeztetést.

– Nyilvánvalóan sikerült elhitetned magaddal, hogy kémkedem utánad. De elárulod, hogy mi okom lenne éppen utánad nyomozni?

A férfi arcáról azonnal eltűnt a mosoly.

– A vőlegényed nem volt vak azon a bizonyos estén, hat hónappal ezelőtt – válaszolta, és olyan közel lépett Elenához, hogy a nőnek elakadt a lélegzete. – És én sem voltam az.

A lány egy pillanatra megfeledkezett arról, hogy hol van. A sötétzöld szempár tekintete egészen a lelkéig hatolt, és Elena legszívesebben mindent elmondott volna Alessandrónak. Akarata ellenére eszébe jutott a hat hónappal ezelőtti találkozásuk...

– Áru! el a neved! – követelte pimaszul az idegen, miközben körbeforgatta a táncparketten, habár előtte meg sem kérdezte Elenától, hogy akar-e táncolni.

A bálteremben találkoztak, és a pasi szemernyi kétséget sem hagyott afelől, hogy magának követeli Elenát.

Miközben Niccolo hozott neki egy italt, Elena elhitette magával, hogy a vőlegényének biztosan nem lenne kifogása egyetlen tánc ellen, hiszen rengeteg vendég volt. Ez igazán ártalmatlan dolog, nincs benne semmi veszélyes.

Elena tudta, hogy hazudik magának, de abban a pillanatban cseppet sem érdekelte.

A férfi ellenállhatatlan volt! Hihetetlenül vonzó, rendkívül férfias – és az övé volt. Amikor hozzáért, minden idegszálával érezte az érintését, mintha egy meleg, nyári napon belevetette volna magát a jéghideg vízbe.

– Hogy hívnak? – kérdezte újra a férfi.

– Elenának – suttogta. – Elena Calderonnak.

– *Elena...* – ismételte meg a férfi, amitől az egyszerű név hirtelen költeménnyé változott. – Én Alessandro vagyok.

Azután olyan összhangban táncoltak egymással, mintha egész életükben ezt gyakorolták volna. Alessandro úgy nézett rá, mintha ő lenne az egyetlen nő a bálteremben, sőt az egész világon. Elena lehunyta a szemét, és átadta magát annak az érzésnek, hogy erre született. Alessandro miatt létezett.

Érzékeny mellbimbója kellemesen bizsergett, görcsbe rándult a gyomra, és azonnal tudta, hogy veszélyes vizekre tévedt. Ez a tánc megváltoztatta az egész életét, és az volt a legrosszabb, hogy meg sem próbált kiszabadulni az idegen követelőző kezei közül. És a férfi még tovább fokozta a feszültséget...

– Nem szabad hozzámenned feleségül.

A sötétzöld szempár, amely egy titokzatos, erdei tóra emlékeztetett, rabul ejtette Elenát. Kizárólag ez lehetett az oka, hogy nem tiltakozott, ahogyan egy menyasszonyhoz illik, hanem remegni kezdett.

– Ki maga? – kérdezte rekedt hangon. – És hogy merészel így beszélni velem?

– Alessandro Corretti vagyok. És tudod, hogy miért mondom ezt, mert te is azt érzed, amit én.

– Corretti? – suttogta Elena, és hirtelen kijózanodott.

Alessandro egyetlen pillanatra sem tévesztette szem elől, és nem engedte el, amikor ő ki akart szabadulni a karjából.

– Nem mehetsz hozzá! – ismételte meg újra olyan határozottan, hogy a lánynak elakadt a lélegzete. – Tönkre fog tenni téged.

Elena a mai napig nem tudta, hogy mi történt volna ezután, ha nem néz oldalra, és nem pillantja meg Niccolót a táncparkett szélén, ahogy őket figyeli. Fekete szemével olyan komoran méregette Elenát, hogy a nő libabőrös lett. Abban a pillanatban annyira elszégyellte magát, hogy azon sem csodálkozott volna, ha holtan esik össze.

– Hogy merészel így beszélni velem? – sziszegte dühösen Alessandrónak. – Pontosan tudom, ki

maga, és hogy miféle fából faragták.

– Hogy én ki vagyok? – kérdezte döbbenetesen a férfi.

– Niccolo mindent elmesélt nekem magáról és a családjáról.

Alessandro szárazon felnevetett.

– Ebben szinte biztos voltam.

– A Correttik erőszakos és gátlástalan bűnözők! – idézte fel a vőlegénye szavait Elena. – Szégyent hoznak erre a gyönyörű országra.

– Niccolo viszont egy feddhetetlen úriember, aki megengedheti magának, hogy ilyeneket mondjon másokról, igaz?

A férfi arca elkomorult, és rideggé vált a hangja. Érdekes módon mégis meggyőző volt.

– Ugye nem gondolja komolyan, hogy elhiszem magának: a vőlegényem, az a férfi, akit szeretek, egy...

– Előtte ne játszd meg magad! – vágott a szavába keményen a férfi. – Nem lehetsz ennyire naiv. Biztosra veszem, hogy ennél sokkal több eszed van. – Elena lassan elhúzódott tőle, és majdnem elsírta magát, amikor meglátta a tekintetében a csalódottságot. – Persze az is lehet, hogy a drága villák, a sportkocsik és a csillogó ékszerek számodra többet jelentenek az igazságnál. – A férfi tetőtől talpig végigmérte. – Miért is érdekelne, hogy honnan származik a pénz?

– Azonnal hagyja abba!

– Valószínűleg a tudatlanság a legjobb védekezés.

Elena szíve fájdalmasan összeszorult.

– Maga egyáltalán nem ismer engem – tiltakozott. – És ez a jövőben is így lesz. Komoly belső értékekkel rendelkezem, és megtiszteltetésnek érzem, hogy hamarosan Niccolo Falco felesége lehetek. Képtelen lennék összeszűrni a levelet egy olyan alantas fráterrel, mint maga.

A férfi arca egy pillanatra eltorzult a fájdalomtól, de a következő pillanatban kiült rá a rideg megvetés. Meghajolt, azután kivezette őt a táncparkett szélére, és eltűnt a tömegben.

Az nem lehet, hogy szomorú vagyok egy idegen férfi miatt, akit soha többé nem fogok látni... Elena folyamatosan ezt hajtogatta magának, miután Alessandro Corretti elment.

– Nem emlékszem – közölte vele most, azután felkelt a napozóágyról, és odasétált a fából készült mellvédhez, amely elválasztotta a házat a mélyebben fekvő strandtól. – Nagyon régen történt.

– Akkor miért pirultál el? – kérdezte gúnyosan Alessandro.

A nő dühösen megfordult. Alessandro még mindig túlságosan közel volt hozzá, és Elena semmit sem felejtett el. Minden egyes közös pillanatukra emlékezett.

– Nem kémkedem utánad! – váltott témát hirtelen. – De ha te azt hiszed, hogy igen, akkor a jacht fedélzetén kellett volna hagynod. Én...

Elfelejtette, hogy mit akart mondani, mert valami megváltozott. A férfi sötét szemében veszélyes tűz lobogott.

– Alessandro... – Hiba volt kimondani a férfi nevét, mert azonnal felgyorsult a szívverése. – Valóban véletlenül kerültem a jachtra.

– Ez hazugság – közölte ellentmondást nem tűrő hangon a férfi.

A nő gyomra görcsbe rándult. Meg kell próbálnia a saját fegyverével legyőzni Alessandrót. Határozottan felszegte az állát.

– Nem érdekel, hogy mit gondolsz rólam. Összesen egyszer találkoztunk, és már az is nagyon régen volt. Ráadásul nem szívesen emlékszem vissza arra az estére.

– Már megint hazudsz – dűnnyögte a férfi, és odalépett a nőhöz.

A lehelete simogatta Elena arcát, és összeért a kezük meg a testük. Pontosan úgy történt minden, mint a táncparketten. Megszűnt körülöttük létezni a világ.

– Semmit sem felejtettél el – suttogta Alessandro, miközben majdnem összeért a szájuk. – Még az álmaidba is követlek. Nyugodtan ismerd be, hogy a mai napig kísértelek, *bellissima*.

A nő azonnal elrántotta a kezét. Természetesen kívánta Alessandrót, pedig tudta, hogy a férfi veszélyes. Az elmúlt hat hónapban már megfizetett azért a hibáért, amit elkövetett. Magányos volt, és folyamatosan attól rettegett, hogy Niccolo a nyomára bukkan.

De ha már megfizetett a „bűnéért”, akkor miért ne követhetné el újra? Ráadásul ezzel megerősítené Alessandro róla alkotott véleményét, és megmutathatná neki, hogy pontosan az a fajta nő, akinek tartja. Akkor bizonyára jobban megbízna benne, és neki nem kellene állandóan attól rettegnie, hogy elárulja magát.

– Kísértesz? Hiszen egyikünk sem szellem, nem igaz? – Egyenesen a férfi szemébe nézett, és kihívóan elmosolyodott. – És ezt be is tudom bizonyítani.

Alessandro azonnal magához húzta.

– Ne tegyél olyat, amit később megbánsz!

Erősen megragadta Elena formás fenekét, és kissé megemelte. A nő puha, érzékeny melle hozzásimult a férfi izmos felsőtestéhez. Amikor Elena ösztönösen mozogni kezdett, a férfi halkán káromkodott egyet, azután feltette őt a mellvédre, és belépett a lába közé. Egyik kezével megtámasztotta a nő hátát, a másikkal pedig felemelte az állát.

Elena érezte, hogy leesik a cipője, azután már csak Alessandróval foglalkozott.

– Nézz rám! – követelte a férfi.

Ő lassan felemelte a tekintetét, és a szemébe nézett. Tudta, hogy félnie kellene tőle, de csak heves vágyat érzett.

– *Finalmente...* – mondta ki hangosan, pedig nem akarta. *Végre!*

A férfi a tenyerébe fogta az arcát, és hevesen megcsókolta.

– Még! – nyögte, azután becsúszta a kezét a nő szoknyája alá. – Érezni akarom a bőrödet. *Téged* akarlak!

Egyetlen mozdulattal a karjába vette Elenát, és odavitte az egyik napozóágyhoz. Miután óvatosan letette, fel akart egyenesedni, de a nő nem engedte el.

– Ne hagyd abba... kérlek!

Alessandro újra megcsókolta.

– Szabadulj meg végre ettől az átkozott egyenruhától! – dünnyögte, azután felkönyökölt, levette Elenáról a blúzt, és meglepetten felhördült, ugyanis a nő nem viselt melltartót.

– *Dio, che bella!*

Óvatosan a szájába vette az egyik merev mellbimbóját, és izgatni kezdte a nyelvével. Miközben Elena levette magáról a ruhát, a másik mellbimbót is a gondjaiba vette, azután végre ott feküdt előtte álmainak asszonya meztelenül, és olyan készségesen, amilyen készségesen csak lehet.

Néhány másodpercig képtelen volt megmozdulni, de amikor Elena szorosan hozzásimult, megtört a varázs. Túlságosan régóta várt erre a pillanatra. Miközben a legintimebb helyeken simogatta és csókoltatta a nőt, Elena rángatni kezdte a nadrágját, hogy még közelebb lehessen hozzá. Alessandro nevetve megadta magát, felállt, és letolta a nadrágot meg a bokszeralsót.

Gyönyörű volt a teste, és Elena érezte, hogy elpirul. Alessandro gúnyosan elmosolyodott.

– *Ah, una vergine timida!* Egy szégyenlős szűz lány...

– Ne beszélj annyit! – dünnyögte a nő. – Inkább gyere ide!

Alessandrónak nem volt szüksége erre a felszólításra, mert egyébként sem tudott uralkodni magán. Alig várta, hogy ez a nő végre teljesen az övé legyen. Visszafeküdt az ágyra, szájára szorította a száját, és becsúszta a kezét a feneké alá. A nő elégedetten felnyögött, amikor beléhatolt. A férfi először lassan mozgott, azután a vágyukhoz igazodva egyre gyorsabban és hevesebben.

Elena kapkodva vette a levegőt, belemélyesztette a körmét a férfi hátába, és Alessandro úgy érezte, hogy nem lehet elég közel hozzá. Folyamatosan egymás szemébe néztek, miközben a gyönyörteli játék egyre hevesebbé és vadabbá vált. Egy vulkánon táncoltak, amely hihetetlen magasságokba repítette őket, és egyesítette őket a csúcson. Alessandro szorosan átölelte Elena remegő testét, és hangosan a nevét kiáltotta.

Nagyon sokáig tartott, mire a nő magához tért, és még akkor sem tudta eldönteni, vajon álmodik-e. Eddig csak álmodozott az efféle dolgokról, de a valóság még a képzeletét is felülmúlta. Alig merte kinyitni a szemét, mert Alessandro még mindig szorosan mellette feküdt a keskeny napozóágyon. A férfi, akiről az elmúlt hat hónapban ábrándozott, és akinek az imént odaadta magát...

Óvatosan kinyitotta a szemét, és elfordította a fejét. Alessandro lehunyt szemmel feküdt mellette, és az ajka elégedett mosolyra húzódott. Még mindig rengeteg energia áradt belőle, pedig Elena rettenetesen kimerültnek érezte magát.

Lassan felemelkedett, de mielőtt teljesen felegyenesedhetett volna, hogy bemenjen a házba, megérezte Alessandro meleg tenyerét a hátán. Vajon hogyan lehetséges, hogy egyetlen érintéstől újra feléledt benne a tűz? Valóban azt hitte, hogy egyetlen alkalom csillapítani fogja az éhségét? Micsoda végzetes tévedés!

Miközben Alessandro a hátát simogatta, ő fájdalmasan lehunyta a szemét. Ezek szerint többféle módon is megfizethet a bűneiért, és az egyiket éppen most fedezte fel. Valóban azt hitte, hogy csak fizikailag vonzódnak egymáshoz? Vagy hazudott magának? Annyi bizonyos, hogy megint tanult valamit.

– Gyere ide!

Elena elmosolyodott, és lassan a férfi felé fordult. Alessandro kinyújtotta a másik kezét, és simogatni kezdte a nő ajkát, azután a nyakát, végül a mellét, de a lány megállította.

– Alessandro...

Könyörgő volt a hangja, de maga sem tudta, miért könyörög. Azért, hogy a férfi hagyja abba, vagy azért, hogy tegye újra a magáévá? Képtelen lett volna eldönteni, és nem kapott választ.

A férfi némán a mellkasára húzta, és Elena visszafojtott lélegzettel hallgatta szeretője erős, egyenletes szívverését. Csókoltól duzzadt ajka mosolyra húzódott. Úgy érezte, hogy végre biztonságban van. Mintha egy hosszú és kimerítő utazás után végre hazaérkezett volna... de tudta, hogy csak áttatja magát.

Amikor Alessandro finoman az oldalára fordította, és felkönyökölt, visszatartotta a lélegzetét. Vajon most következik a fájdalmas ébredés, az elkerülhetetlen vég? Magától kellett volna elmennie! Szerencsére legalább Alessandrónak volt annyi esze, hogy befejezze ezt a veszélyes kísérletet.

De amikor a férfi hevesen megcsókolta, minden másról megfeledkezett. Elena nem tiltakozott, hanem ösztönösen viszonzta Alessandro közeledését, és közben megfogadta, hogy ezúttal jobban fog uralkodni magán, és nem adja át magát teljesen az élménynek. De kiderült, hogy ez lehetetlen.

Ha Alessandro ugyanazzal az éhséggel vetette volna rá magát, mint az első alkalommal, akkor talán ő felkészültebb lett volna. A férfi csókja azonban gyöngéd volt, és odaadó, egészen Elena lelkéig hatolt.

Mindez csak fokozódott, amikor Alessandro újra fölé hajolt, és eggyé vált a testük. Az első alkalommal ellentétben a férfi nem kapkodta el a dolgokat, és úgy tűnt, mintha kitalálta volna a nő legtitkosabb vágyait. Elena ellenállása végképp megtört. Kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát, ugyanakkor még sohasem volt ennyire elégedett, mint most.